

Lisieckiego Kazimierza „Dziadka”, al.

Dzielnice: Praga Północ

Osiedla: Nowa Praga

Atrybuty: Nazwy pamiątkowe Od polskich postaci historycznych

Rok utworzenia nazwy: 1997

Opis

Kazimierz Lisiecki ps. "Dziadek" (1902-1976) - pedagog. Pochodził z pruszkowskiego Żbikowa. podczas I wojny światowej stracił matkę i kilkoro rodzeństwa, ojciec zaś został wywieziony do Rosji. Straciwszy dom wyjechał do stolicy, gdzie - mieszkając w bursach i u dobrych ludzi - po ukończeniu gimnazjum wstąpił do Studium Pedagogicznego Wolnej Wszechnicy Polskiej a w 1925 roku ukończył specjalny kurs dla wychowawców zorganizowany przez Ministerstwo Opieki Społecznej. Już wówczas miał duże doświadczenie pedagogiczne - od 1916 roku był komendantem utworzonej przez siebie 29 drużyny harcerskiej (Bursa Rady Opiekuńczej przy ul. Poznańskiej), zorganizował tzw. Kluby Gazeciarzy przy ul. Hipotecznej oraz Miodowej a w 1919 roku zorganizował Akademickie Koło Przyjaciół Dzieci Ulicy. Już jako pełnoprawny wychowawca podjął pracę w Towarzystwie Gniazd Sierocych prowadzonych przez Kazimierza Jeżewskiego - jego ośrodek mieścił się przy ul. Szarej na Solcu. W 1928 roku powołał do życia Towarzystwo Przyjaciół Dzieci Ulicy, zajmując się podopiecznymi w specjalnych placówkach, zwanymi Ogniskami. Do momentu wybuchu II wojny światowej w Warszawie działało pięć takich punktów - cztery w Śródmieściu (od 1928 roku ul. Hipoteczna 5, dwa lata później w Galerii Luxemburga przy ul. Senatorskiej 29, Nowy Zjazd 9 od 1935 roku i po roku ul. Długa 13) oraz jeden na Pradze (od 1934 roku przy ul. Środkowej 9). Próbował tam przy bardzo małej ilości dorosłych opiekunów (ich rolę przejmowali najstarsi w grupie) stworzyć namiastki rodzin, wdroić do pracy, tak aby wychowankowie mogli się w dorosłości sami utrzymywać a także nauczyć podstawowych wartości obywatelskich. W czasie II wojny światowej istniały jedynie oddziały przy ul. Środkowej i Długiej. Wraz ze swoimi wychowankami włączył się brawurowymi akcjami podczas Powstania Warszawskiego, kiedy to stworzył mały oddział zwany żartobliwie "Legią Akademicką" Niestety, straty w jej szeregach były ogromne - z ponad 300 wychowanków wojnę przeżyło jedynie kilkunastu. Wywieziony po upadku zrywu na Kielecczyznę, powrócił do stolicy w 1945 roku i rozpoczął pracę w jedynej ocalałej placówce - na Pradze. Działania w nowej rzeczywistości były jednak bardzo trudne i w 1953 roku dzieło jego życia zostało zlikwidowane a Ogniska znalazły się w strukturach Państwowych Domów Dziecka. Po trzech latach bezowocnych walk został dyrektorem Państwowego Zespołu Ognisk Wychowawczych (warszawska siedziba przy ul. Szarej 4), którymi kierował do 1971 roku. Zmarł w Warszawie.

Spoczywa:

Cmentarz Wojskowy na Powązkach, kwatera 14 A, rząd 2, miejsce 8.

Ciekawostki

Aleja ta prowadzi do ZOO.

Stan obecny:

Data nadania nazwy: 1997.06.16
